

Teknirøð í litum

Barnablaðið nr. 3 er júst útkomið.

Blaðið er í litum hesaferð og hevur serliga eina teknirøð: "Róaldur og Rabaldur" í litum, sum er ógvuliga stuttlig og livandi í innihaldi, umframt at baksíðan á blaðnum er ein litmyndasøga.

Annars er innihaldið í Barnablaðnum fjøllbroytt, og vendir sær serliga til børnini, við slíkum lesnaði, sum børnunum og ungfolki dámar.

Barnablaðið kemur út 10 ferðir árliga, og haldargjaldið er 100 krónur um árið.

Serlækni

Óli Jacobsen úr Havn hevur fingið heitið sum serlækni í medisinskum maga- og tarmsjúkum. Hann er frammanundan serlækni í medisinskum sjúkum.

Óli Jacobsen hevur starvast á ymiskum sjúkrahúsum í Svøríki, Føroyum og í Danmark, og starvast í løtuni á sjúkrahúsinum í Aalborg.

KFKUK, Vágur

hevur fund í kvöld kl. 19.30 í meinigheitshúsinum.

**HAVNAR
TAXI
Tel. 88100**

Hugleiðingar meðan vit fylgja

Gangandi aftaná líkbilinum koma minni og kenslur til tín á ein meira inniligan hátt enn vanligt.

Tú kendi hann og øll hansara væl — vóru skyldfólk og vinfólk. Eisini hevur ein mangan sitið væl í fjálga heimi teirra.

Leingi hevði hann drigist við vánaliga heilsu, men at hann skuldi so bráðliga fara, tað vardi okkum ikki, og er saknurin tí so mikið sárari.

Hann var av teim stillu í samfelagnum — einki hóvasták og einki reyp. Men sum vanligt er við slíkum fólki, at tá tey siga nakkað, so er tað oftast bæði hittinorð og fyndarorð, hvar altíð okkurt verður hangandi eftir í luftini.

Á sin stillføra hátt luttók hann í tí, sum rørir seg í samfelagnum, bæði í sínum dagliga yrki sum handverkari og í tí felagslivi, sum í heimbygdini rørdist — fakfelag, bygðarfelag, mentunartiltøk ella hvað tað nú kundi vera.

Í dag er tað mestsum vorðið ein mótasak við bygðarhúsum og bygðafeløgum, og alt gott um tað, men á Sandi hevur henda rørsla altíð verið livandi — hetta ikki minst fólki sum Kristjani fyri at takka.

Í teim døpru og virkisleysu 50-árunum reistu teir eitt stórt og prýðiligt bygðarhús, sum nokk framvegis telist millum tey frægu í landinum.

Tá ov lítið var fyri hendurnar heima, smæddist hann ikki við at fara langt av leið at vinna til seg og sini — so væl innanlands sum langt burtur í fremmand lond.

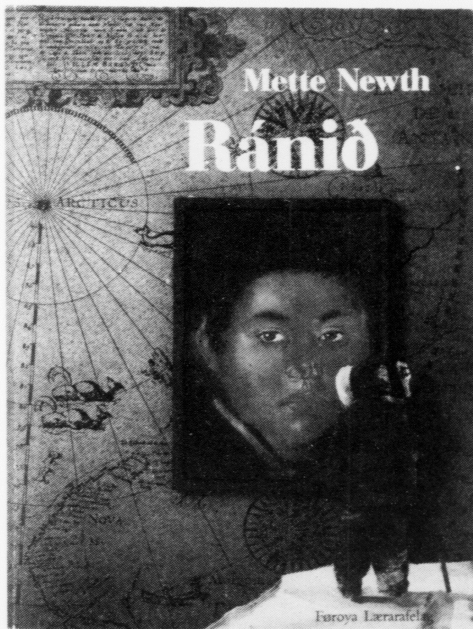
Mær rennur í hug, tá han klæddi og bjálvaði mær húsini. Tá spurdu grannarnir: »Hvaðan hevur tú fingið handa mannin, tað er tá ótrúligt, sum tað á ein stillføran hátt líður skjótt eftir hjá honum«. Mær tykir hesi fáu vælspurdu orð vera eina frálíka lýsing av manninum.

Tær kviku skapandi hendurnar hava lagt amboðini fyri seinastu ferð, men tað tær avrikaðu, verður leingi standandi sum minnisvarðar.

Borghild, børn og abbabørn, orð eru her so fátæk, vóru kanska betur ósøgd — tit hava mist av tí besta tit áttu — eftir stendur sessurin tómur.

Men: Fjálgið um tey góðu minnini og latið tey liva.

Rókur.

Skaldsøgan Ránið

— eftir Mette Newth, sum Árni Dahl hevur týtt.

Arktis er eitt elligamalt duldarmál, dragandi og ræðandi samstundis.

Ár fimtan eftir Kristi føðing kunngjórði rómverjin Albinovanus Pado: »Náttúran er soleiðis, at uttanum alt er havið, og handan havið er einki«. Men niggju hundrað ár seinni fann Eiríkur Reyði handan hav vokra firðirnar í Grønlandi. Í fimm hundrað ár búðu norðbúgar her, men velduga Arktis, sum var um Grønland, varð verandi eitt duldarmál. Eisini arktiska fólkið — inuit — sum hevði búð her í meira enn 2000 ár undan norðbúgvum. Hetta fólkið hevði næstringar sínar í fjarskotna Sibiria. Ræðandi sagnir komu í, og tá ið norðbúgar

doyðu út í Grønlandi seint í miðöldini, vóru bara sagnirnar livandi um tey ræðuliga »Wilde« í landinum, sum antin varð lýst sum eitt paradís við gulli og einhyrningum, ella sum eitt køvandi hvítt helviti.

RÁNÍÐ er um, tá ið norsk og onnur europeisk skip í 17. öld funnu landið »handan havið« aftur. Tey komu til Grønlands eftir gulli og einhyrningahorni, ella tey ætlaðu sær sjóvegis til Kina. Flestu skipini sigldu heimaftur við ongum, men tá høvdu tey tíðum nøkur av teimum »Wilde« við í lastini. Pelsklæddu fangarnir høvdu einki virði í sjálvum sær. Tó kundu tey vera spennandi vora á europeiska marknaðinum ella

granskingarevni hjá lærðum monnum.

Fjotræð av ókunneleika og angist varð Inuit-fólkið nýtt at avnokka egnu trúgv, mentan og livihátt. Sögubøkurnar siga einki um lagnu teirra, ið fullu í norðbúga hendur, eisini tiga tær um einastandandi mentanina, sum hetta gamla fólkið hevur ment í ringastu veðurlagsviðurskiftum, sum mannaættin toli.

Í bókini RÁNÍÐ verður ungi inuit-drongurin og gentan — Poq og Inequ — rænd við til Bergens, sum tá í tíðini var ein býur fullur av fordómum og ótta fyri tí ókenda. Tað er teirra søgu, vit hoyra, tey, sum eru tapararnir í samanstoytinum millum tvær mentanir. Hóast Poq og Inequ eru yrktir persónar við serligum eyðkenni í skaldsøguni, er søga teirra ein samandrættur av fleiri veruligum hend-

ingum, sum eru til skjals í loggbókum av rannsóknarferðum.

Í europeisku rannsóknarsøguni er orðráp av fólki, oyðing av religionum og mentanum. Ótti og fordómar forða okkum í at lurta eftir boðskapinum, sum upprunafólkið hevur at bera okkum, so at vit fara at náttúra og menniskju eru eitt, og at menniskjuni er ikki langt liv lagað við ongari náttúru.

Arktis er enn ein gáta, men nú meira hótandi enn nakrantíð. Dálkingin rakar serliga meint í Arktis. Hóast søgan í bókini RÁNÍÐ er søgulig, er hon ein bøn til unddómin í dag, um ikki at lást sum einki og lata týðandi megi sum ókunneleiki og sjálvsøkni ráða okkara felags lagnu.